

PREU: 15 CENTIMS — SURT LOS DISSAPTES

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

En Barcelona Ptas. 2 trimestre
 Fora ciutat » 2 »
 Los suscriptors del interior reben las obras del
 : : : : : folletí encuadernadas : : : : :

DIRECTOR

D. Joan Brú Sanclement

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

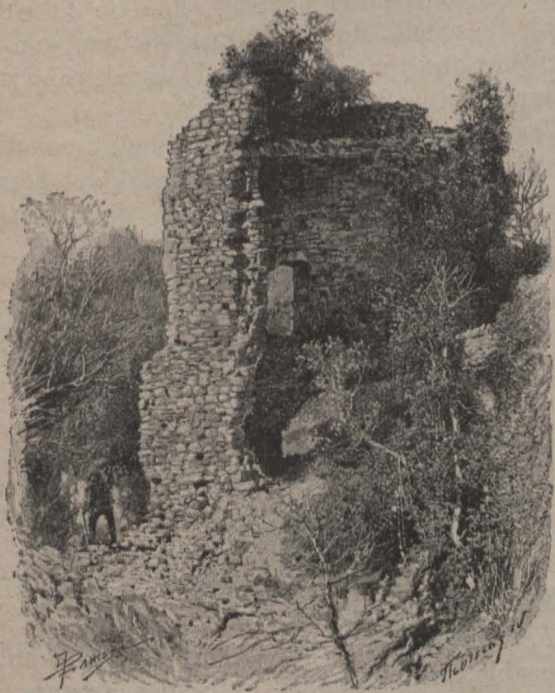
Carrer de las Cabras, 13, 2^{on} (Bussó á la escala)

PREUS DE CADA NÚMERO

Número corrent 15 cénts.
 Los números atrassats son al mateix
 : : : : : preu y sense folletí : : : : :

COMENSA L'OBRA • **LO DINER** • JOSEPH M.ª POUS

CATALUNYA PINTORESCA

GERONA.—Castell de Cartellá

Teatro Catalá

DIA DE DOL

Quadro dramàtic en un acte, en vers, original de D. Valentí Carné. Estrenat en la nit del 4 en lo cassino «Circo de Vendrell».

L'objecte del autor ha sigut presentar un quadro inspirat en los sucesos qu' es desrollaren en aquesta

població en la memorable nit del 4 de Mars de 1874.

L' autor n' ha sortit bastant ayrós, tractantse de la primera obra destinada al teatro. Se ressent especialment de la falta de tensió dramática, destacant en sa bondat bella forma que fa esperar del Sr. Carné obras de més alé.

Se rebé ab molt aplauso fentse que ab molta insistencia surtis l' autor per dugas vegadas.

Lo desempenyo sigué carinyós y també aplaudit.

P. V.

¡ GUERRA Á MORT !

Comedia en un acte, en prosa, original de D. Artur Carreras. Estrenada la matinada del 10 en lo Teatro Olimpo.

Poch afortunat estigué l' autor en aquesta obreta. L' assumpto ofereix escassa novetat, y sí numerosas inverossimilituts, com per exemple, la de que una filla, ab plé coneixement de lo que fa, bofeteixi al seu pare y 's permeti altres llibertats, si no tan atrevidas, poch respectuosas.

Desitjem que, si l' autor nos en dona ocasió, ja que segons se 'ns digué, no es aquesta sa primera obra, poguem en altre, ser més benévols que 'n la present, y en tal espera havem sols apuntat un poch de lo molt que de sos desacerts podria dírsen, als que per cert lo teló hi posá fi, baixant á las duas y vint y tres minuts de la matinada.—X.

LLAS QUE NO LLIGA

Drama en tres actes y en prosa, original de D. Joseph Amat. Estrenat la nit del 11 Mars en lo teatro de Novetats.

Lo nou drama se limita á presentar un cas aislat dels que lo dret canónich considera com de prou força pera la anulació del llas matrimonial.

L' assumpto está tractat ab coneixement de causa, salvant l' autor ab bona trassa las situacions de escándol en que fàcilment haguera incorregut una ma menos experta.

Al arribar á la escena final del acte primer queda plantejada la acció del drama, si bé no s'entreveu en tota sa intensitat la conseqüència que ha de dur la anul·lació del matrimoni entre D.ª Rita y D. Jaume.

La escena que impressiona més al públich es la última del acte tercer, en la que D.ª Amelia mata al que fou son amant y marit de sa filla D.ª Rita.

En lo desenredo de la trama domina una exposició algun tant confosa, y aixó perjudica la obra.

Tampoch los caràcters prenen lo relleu necessari pera que un interès palpitant conmogui viuament al espectador compenetrantlo de l'ambient de tristesa que la representació respira.

La obra va ser ben rebuda.

L' autor fou cridat á las taulas algunas vegadas, vententse honrat per los aplausos del públich.

La concurrència va ser numerosa, y en quant á la execució per part dels artistes molt discreta.—J. S.

LA SURIPANTA Ó ELLS Y ELLAS

Comedia en tres actes y en prosa, original de D. Anton Ferrer y Codina; estrenada la nit del 12 Mars en lo teatro Romea.

A concepte nostre no reuneix la nova obra del senyor Ferrer, altra qualitat que la de fer riurer al espectador. Pero la rialla que origina *La Suripanta* en la massa del públich no es expontánea, no es filla de la gracia ab que 's plantejan las situacions cómicas, ni de la picaresca intenció y modo de dir las frasses vivas; se riu en virtut del desgavell creat per las escenas enredadas de intent ab lo plan únich de promouer hilaritat, vinga ó no vinga á tó.

La nota natural, la observancia atenta de costums y caràcters, que avuy no pot descuidar cap autor si vol mantenir lo prestigi del seu nom, no 's troba usada una sola vegada en la comedia estrenada lo darrer dimars.

Son per altra part tants los equívochs en la situació dels respectius personatjes, que s'origina de continuu una confusió marcada, qual confusió desorienta al auditori, que suvint no entent la situació de la trama, esperant ab neguit quin giro pendran las desgarbadas escenas que presència.

Dificil fora donar una idea del argument; éll, en lo fondo, no pot esser més insignificant; pero com aquesta comedia, si te importancia, la te per los incidents, cal dir que tota ella es un conjunt d' escenas unidas per tan ténue llassada que en conjunt ni per parts poden oferir resistència devant de un anàlisis formal.

La situació final del acte primer es, si no la millor, la més passable de la obra.

Despres de lo manifestat, es natural compendre que los personatjes creats per la nova comedia son tots ells falsos, comensant per lo de la protagonista y acabant per lo del mosso del Balneari hont la acció cómica se desenrotlla.

Y dintre de la falsetat dels tipos, aquestos reuneixen ademés la de no ser ben dibuixats, es á dir, són alguns inconsecuents ab sí mateixos, com passa ab lo del que representa lo gomós y lo del oncle figurat de la Suripanta.

La conseqüència natural de aixó, es la de que sia la obra en conjunt y per parts un plagat de inverossimilituts.

La moral que de la comedia se despren es ben poch sana, y en lo referent al llenguatge usat es groller, descuydat, s' hi troba á faltar l' estudi cuidadós que usaba lo Sr. Ferrer en alguna de las sevas obras escrites en vers.

¿Creu per ventura l' autor, que lo escriurer en prosa vol dir que autorisa pera no cuidar de la pulimentació?

La execució per part dels artistes fou bona y en particular en lo tocant al tipo representat per D. Iscle Soler.

La representació va ser aplaudida en diferents passatges, essent l' autor cridat á las taulas.

Lo teatro estava plé.—J. S.

Lo petó en la escena

Aquest es l' assumpto del dia en lo mon teatral.

L' editor del *Wienez Fremdemblatt*, de Viena, ha escrit á un número de renombradas actrius vienesas pera saber sas opinions referents á aquest objecte.

Véjintse algunas de las respostas més autorizadas:

Fräulein Dell' Erla. — «Una artista ayment de veras sa professió deu, quan siga necessari, besar y deixarse besar. L'art verdader, es superior á todas las consideracions.»

Pepi Glöckner. — «Un petó s' en dú la pintura.»

Frau Marie Goetze. — «Un petó en l' escena es un *sine qua non.*»

Lola Beeth. — «Besar en las taulas es un deber; fora d' ellas, may!»

Rosa Bertens. — «Considero lo besar en l' escena com un petit detall de mímica, com l' agenollarse, abrassarse y altrás. Quan lo teló está alsat, l' escena está esclussivament ocupada per personas que tenen lo deber de donar una verdadera idea poética de la vida.»

Jenny Gross. — «En las taulas soch una madame San-Gêne, en tota l' acceptació del terme. Quan un autor diu que besi, beso y no sols de apariencia.»

Kathi Frank. — «Tots los petons en l' escena tindrian que ser fingits; lo mal es que molts actors son massa realistas en sos ósculs, corrent lo perill d' amohinar y perturbar á sas bellas companyeras.

Francisca Ellmenreich. — «Lo bes tindria de esser simulat. Considero que 'l besar en l' escena es pera nosaltres lo mateix que l' us de la daga ó del veneno (*no més ho fingim*). Com tot lo demás, dependeix de nostra habilitat produhir la impressió de la realitat.»

Friederike Gossmann. — «Lo petó real es indispensable, principalment entre dos amants. Los fingits no més son bons pera 'ls pares, oncles y amigas.»

Paulina Luna. — «L' artista que va ser la primera en promouer aquesta qüestió (*Frau Senthold*), te rahó. Lo teatro es lo mon del fingiment y un petó pot ser tan ben dissimulat que pot semblar real al espectador.»

Continúan molts més opinions; pero com hem dit al comensar, aquestas son las més importants per son sello d' originalitat.—J. P.

L' estany de Banyolas

Era per l' Agost de 1876 quan per primera vegada vaig visitar la pintoresca vila de Banyolas, situada á 3 horas de Gerona.

Una de las preciositats ab que la naturalesa ha dotat á Banyolas es son estany, molt conegut de l' abundor de forasters que durant la temporada estihuenca acuden á pendrer l' aigua sulfurosa que raija en gran de una font situada á curta distancia de la vila, y junt á la qual s' aixeca un bon establiment de banys.

Aficionat un bon xich á passejar á la llum de la lluna, no vaig voler perdre la ocasió de fer una excursió vespertina per las tranquilas aigües del llach.

A las deu del vespre (d' acort ab lo barquer desde 'l dia anterior) sortirem junts de la fonda de Sant Antoni, y al quart d' hora nos travobam á la voreta del estany. La barca estava amarrada á un vell tronch que creixia prop del aigua.

Nos embarcarem.

Un suhau ventijol rissava la biavenca superficie de las onas, moventlas ab voluptuós balançeig.

La lluna en sa plenitut, destacant sobre lo fondo puríssim del celatje matisat de estrelles, se reflexava en lo poétich moviment del aigua.

Feya mitja hora que durava lo passeig y ni jo, ni moni company haviam badat boca.

No se sentia altre remor que la produhida per los rems y 'l vent.

De sopte m' acut preguntar al barquer:

—¿Es molt fondo l' estany?

—Jamay s' ha pogut sapiguer sa fondaria; de

tantas vegadas com l' han sondejat, ni una han trobat la sola.

—¿Y no 's conta en la vila alguna cosa referent al origen d' aquest arreplech d' aigües?

—Sí, senyor; ja li contaré:

«Molts cents anys enrera, la gran extenció que ara ocupa lo llach, era terra ferma y cultivada. Un dia, cert home, fill y vehí de Porqueiras, estava llaurant un camp de sa propietat en lo lloch avuy ocupat per l' aigua, quan de moment sentí una veu que li semblá era la de sa muller, qu' el cridava dihent:

—Joan, pren los bous y l' arada y torna cap á casa.

L' home no feu cas del primer crit, mes als breus instants va repetir-se la veu, y ben prompte va oirla per tercera vegada.

Com tot just era mitja tarde, lo bon home, no volent perdre del tot lo jornal, se dirigi á sa casa á veurer que volia sa muller; pero ab l' intent de retornar á la feyna, deixá los bous en lo camp.

Arrivá á casa seva y trobá á sa muller ocupada en los quefers doméstichs: li preguntá qué volia, que li hi havia fet deixar la llaurada.

—No t' he cridat pas— respongué la dona.— Y encara que t' hagués cridat, ¿no sabs que nostre camp es massa lluny pera poder sentirme?

—Donchs jo juraria que he sentit ta veu.

—Nó, Joan, nó; pots estarne segur.

—Va donchs, m' entorno al treball, adeu.

—Adeu.

Mes al girarse en direcció á la porta, diuli sa esposa tota esporuguida:

—No 't moguis, noy. ¡Senyor! ¡Quina desgracia!

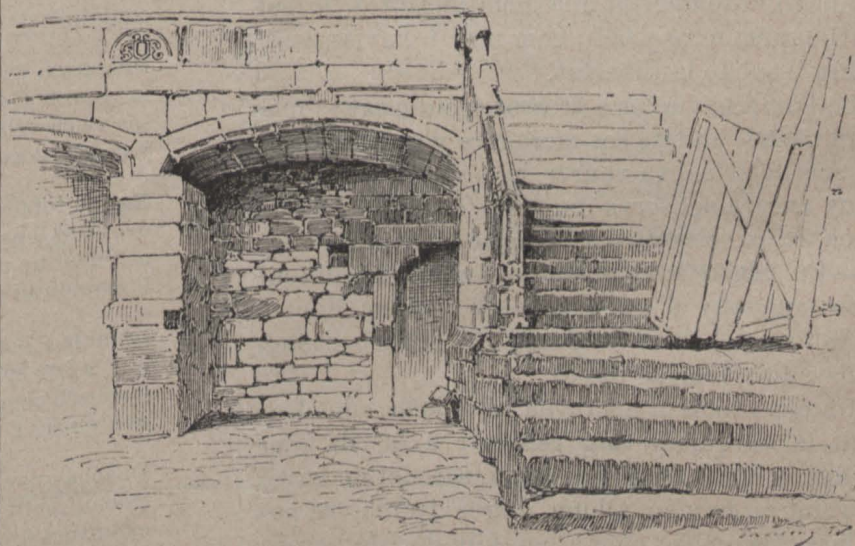
Del meu álbom

La consciencia al fi de nostra vida,
segons En Campoamor,
es com un laberinte sens' sortida;
mes jo estich convensut,
de que es fiel indicador
del camí recorregut.

Pere ab Rosa se casá,
y 'l dia que aixó va fe',
no arrimarli may la mà
als seus sogres prometé;
mes com ella era una maula
y 'n feu una de molt grossa,
l' esmicolá á cops de cossa
y aixís cumplí la paraula.

JOSEPH CORTILS Y VIETA

CATALUNYA ARTÍSTICA

Escala del castell de Cartellá

Y restaren els dos estàtichs.

Davant d'ells s'estenia com amplíssim llan-sol, l'estany que nosaltres passejem, y los bous del pobre pagés nadavan ofegats per damunt las escumosas aigüas.

Lo pagés era home de bé, y doná gracias á la Mare de Deu del Mont, per sa salvació, y ell va creurer que no sent sa muller la qui l'havía cridat, no podía esser ningú més que la verge protectora de la comarca la qui va salvarli la vida.»

—Bé, vaig dirli jo, y lo poble creu en eix origen?

—No falta qui n'hi atribueix un altre.

—Contéumel, puig aquí lo temps se passa admirablement.

—«Hi ha qui assegura — continuá 'l barquer — que en lo temps que no existía lo estany, hi havia al bell mitj de la plana un poderós castell, habitat per un cavaller al que pagavan tribut totas las vilas vehinas.

Mes era tan cruel, que no content ab lo que li pagavan sos feudataris, feya en companyia d'altres senyors nobles, frequents sortidas per las encontradas vehinas, robant bous, ovellas y caballs, y apoderantse de quantas donzellas á son pas trobava.

Totas las nits se veya lo castell resplandint de iluminació espléndida, puig sos moradors las passavan en continuadas orgías.

Los habitants de la comarca estavan consternats, y en secret pregavan á la Mare de Deu del Mont, pera que 'ls lliurés de tant pesat jou.

Un dia va descarregar sobre la comarca una tempestat horrible: la gent tancada en sas casas, cremava cera benehida y pregava al cel los lliurés del llamp.

De sopte s'omplí l'espai de claror blavosa; un llamp cargolat, com formidable serp de foch, passá bronzint, deixant ourer als pochos moments un tró esgarrifós, que feu tremolar la terra.

Luego la tempestat aná disminuhint y lo sol sortí esplendorós y bell, com may l'havian vist.

Era 'l sol de la llibertat.

Lo llamp havia fet á trossos y enfonsat lo malehit castell ab tots sos moradors y comensals, y en son lloch se va veurer lo actual estany que avuy encara conserva un gros engullidor en lo lloch ocupat avants per lo signe de domini.»

—En certas nits del any— continuá dihent mon company d'excursió— se vehuen encare en lo fons del llach las runas del antich càstell y sas enmarteladas torres.

Un cop finida la nocturna passejada, me despedí del barquer y vaig retornar á la vila á las primeras horas de la matinada, satisfet de haver apuntat en lo meu album dugas tradicions populars, las quals, com á bon folk-lorista, acabo de contar tal com me van ser contadas.—J. BRÚ.

CATALUNYA PINTORESCA

Una entrada del castell de Cardener

L'home y la fera

FAULA

Al salvatge desert, en mitj l'Arabia,
 atreta per l'enginy potentia fera,
 sens valdre son poder y menys sa rabia
 del brau rastrejador fou presonera.

Mireula avuy: ¿Qué val sa valentia
 si d'ella 'n guardan las feixugas reixas?
 ¿De son antich poder que pahordia
 que 'n resta? Casi rés, udols de queixas.

Manso jau, mes no ho es, no 'n ve d'herencia
 y l'instint no 's pert may, segueix la vida,
 sos ulls mirant clar marcan sa impotencia,
 contats instants l'engany aixís la crida.

Dins poch despertarà, y abrahonarse
 la veureu al fort reixat que ni doblega,
 sas urpas esberlar, ensangrentarse,
 y copejant sa testa allí 's masega.

Mes ab tot del enuitj y sa bravesa,
 del estat febroso que forsa dona,
 arrencar no podrá ni ab sa feresa
 l'encrehuat del reixat que l'empresona.

Igual fa l'home al mon, en son passatge,
 que 's feta sols per ell la terra conta,
 y soberb com la fera més salvatge
 es creu ser l'unich rey: creencia tonta;

Donchs quan més enardit sens fré treballa
 trobant petit l'espai de l'ample terra,
 capgirant fins lo mon... llavors la dalla
 de la mort, l'empresona y lo soterra.

PERE REIG Y JULIÀ.

XIV Petit Concurs

COMPOSICIÓ GUANYADORA DEL PREMI

Lo Rey felís

La meva avia, que al cel sía,
un goig especial tenia
en contá antigas rondallas
per divertir las canallas.

Veniu, fillets meus, veniu
aquí que hi ha bon caliu;
nos deya al hivern, sentada
prop la llar, á la maynada;
y del qüento que sentiam
ni una sílaba 'n perdiam.
Un d' ells ne recordo encare
tan bé com si 'l sentís are,
ella 'n deya «*L Rey felís*»
y nos l' esplicava aixís:

Una vegada era un Rey
que tenia 'l nas *bermey*
y bebia gota á gota
mentre escorría la bota.

Podrá aixó semblause estrany,
pro no hi ha mica d' engany,
si ab la bota 'l Rey bebia
será perque li plauría.

Beure així y tocá 'l trombon
li dava gran pler al mon,
puig horas molt placenteras,
entre fusas y corxeras,
passava fent serenatas
que fins ballavan las ratas.

Tenia 'l Rey altre vici:
era gurmant ab desfici,
pel que arrivá á fer estragos
menjant fruyta y bebent tragos.

Veus aquí, donchs, qu'una nit
que 'l Rey estava ensopit
per haver menjat cenceras
una arroba de cireras,
un fort ¡trup! ¡trup! se sentia
sense compás ni armonía,
que als cortesans y al servey
feu alsar, pensant que 'l Rey
estava dant audició
dels primors del seu trombó.

La cambra del Rey buscaren,
pel forat del pany miraren,
y en efecte, concirós
sobre un instrument molt gros,
varen veure que 'l bon Rey
s' anava tornant *bermey*
y suava gota á gota
mentres tocava la jota.

Aquí 'l qüento posa fí,
l' he contat com me 'l van dí;
mes, fills, qui no ho vulga creurer,
te un recurs, anarho á veurer.

JOAN RIBAS PUIGVERT.

Servey de fora

SABADELL.—La companyia «Valero», que continuà ab aplauso actuant en los teatros d' aquesta població, dissapte en lo dels Camps de Recreo posà en escena la pessa *Sense argument*.

En la Societat «Joaquim M. Bartrina» se representà *Lo liri d' aygua y Viatje de boda*. — Ll.

BADALONA.—Estraordinaria solemnitat artística tingué lloch dissapte passat en lo teatro Zorrilla d' aquesta població, ab motiu d' haverse unit ab amistós llas Societats corals «El Alba», «La Badalonense» y «La Palma».

Se posaren en escena las celebradas obras *Las carbassas de Montroig*, *Cura de moro* y la preciosa loa de Eusebi Benages *Sempreviva*, dedicada á la memoria de Clavé.

Amenisaren lo programa, cantant importants composicions, las tres Societats ja anomenadas.

Lo conegut industrial D. Pere Viñas los hi feu present d' un artístich estandart de metall, de quin treball se 'n fan grans alabansas.

Durant la festa, y especialment al final, l' entusiasme sigué indescriptible.—P.

BLANES.—Dissapte y diumenge últims, tarde y nit, hi hagué en lo Teatro Principal sarsuela castellana, en la que se distingí molt la primera tiple Sra. Miquel.

J. A.

ARENYS DE MAR. — Dijous 7 del corrent inaugurá la temporada de Quaresma en lo Teatro Principal de aquesta vila, la companyia de sarsuela que dirigeix lo mestre D. Joan Barceló, que sigué molt ben rebuda.

En lo Teatro del Ateneo, diumenge passat inaugurá també ab sarsuela. La execució sigué bona.

Pera 'l próxim dilluns se diu que vindrá en nostre Teatro Principal una companyia de sarsuela, en la que hi figura com á primera tiple la Sra. Romero.—P.

VENDRELL. — En lo teatro «Casino Circo» está actuant durant la present temporada una companyia cómic-lírica, dirigida per los actors D. Miquel Casas, D. Joseph de Peralta y 'l mestre director D. Pau Gomis.

Debutá lo diumenge 3 del actual, posant en escena obras castellanas.

La funció de la tarde del día 10 finalisá ab la divertida comedia en un acte *La firma de 'n Rocellat*, que agradá molt al públich.

La companyia prepara grans novetats.—A. C.

SANS. — En la «Familiar Obrera» se celebrará demá per la tarde lo benefici del coro. A més d' una important funció, los beneficiats cantarán alguna composició del seu variat repertori.

En la Societat «El Olivo» diumenge passat se posá en escena *Lo sibi de Girona*, en la que 's distingiren los senyors Magrinyá, Baqué y Morrull.—S.

GRANOLLERS. — La secció de aficionats que hi há organizada en «La Unión Liberal», presenta un quadro de companyia que per poch interés y afició que tinga en l' estudi d' obras dramáticas, recullirá honra y profit.

Diumenje passat representá ab molt ajust un cele-

brat drama de Dumas, en el que tots obtingueren justos aplausos.

Veuria ab gust lo públich que la referida secció posés en escena obras catalanas que segurament lluhirian molt més sas valiosas facultats.

En lo Casino se representaren en la mateixa nit unas sarsueletas.—C.

VILANOVA Y GELTRÚ. — Lo dissapte y diumenge darrers la companyia que dirigeix D. Artur Parera posá en escena l' antich drama *Passió y mort de nostre Senyor Jesucrist*, havent obtingut bastants aplausos alguns dels actors.

Lo nou, pera nostre públich, fou l' execució de l' obra ab acompanyament de la música que pera ella escrigué lo mestre Marraco.

Pera 'l dissapte vinent, en lo mateix Tívoli Vilanoví, se posará en escena *Judas de Kariot*, de D. Frederich Soler.

No resultá certa la noticia que circulá referent á venir una companyia d' ópera.—P. P. P.

VICH.—Diumenge passat, en lo Teatro Ausonense, per la companyia de aficionats del cassino «La unió Comercial», va tenir lloch una escullida funció posantse en escena la tragi-comedia de 'n Frederich Soler *La Bruixa*. En lo desempenyo s' hi distingiren la primera actriu D.ª Dolores Mas y l' aficionat D. Valentí Anglada, en lo paper de *Bieló*.

Lo senyor Director denotá haver estudiat poch lo paper de Olaguer, puig deixá molt que desitjar. La dama jove tampoch sortí gaire airosa en lo de *Gracieta*. Los demás regularment.

Dech fer especial menció del decorat del primer y segon acte, quin treball es degut al acreditat artista don Ramon Matas.

Acabá la funció ab un incident que podia tenir fatals consecuencias. Mentres s' estava representant la comedia *Com succeheix moltas vegadas*, tot d' un plegat quedarem á las foscas. Aixó ja ha passat un altra vegada, y lo públich está indignat contra la fábrica del gas, donchs sembla fet expressament. Seria convenient que l' autoritat s' en ocupés seriament, sino algun dia tindrem que plorar algun disgust.—J. S.

Novas

Comensa avuy la publicació de la bonica comedia *Lo Diner*, arreglo de D. Joseph M.ª Pous, obra rebuda últimament ab franch éxit en lo teatro Romea, de la qual la premsa n' ha emitit opinions satisfactorias en los conceptes més importants que deu reunir una obra es-cénica.

Aquesta comedia quedarà ràpidament publicada, ja que ab los folletins de cinq números, contant lo del present, estará completada.

Donadas totas aquestas condiciones y las d' entrarhi una sola dama en sa representació, pot assegurar-se que, dintre de poch, será l' obra de moda de tots los teatros y teatrets de Catalunya.

La composició *Festa Real* enviada al XIV Petit Concurs y que, com diguerem en lo Fallo publicat en lo número 159, mereixia 'ls honors de la menció, ab tot y que no creyam prudent sa publicació, perque 'n aquest

cas haurían tingut de variarse alguns conceptes, que segurament li farien perdre sa gracia natural; nos plau comunicar á nostres lectors que dita composició ha resultat esser original de D. Joan Ribas y Carreras.

Molt concorreguda se vegé la funció que dissapte passat se doná en lo teatro Olimpo á benefici del director d' escena D. Vicens Barceló.

Se representá ab molt bon conjunt lo celebrat drama *María Rosa*, sobresortint especialment lo beneficiat y las senyoras Puchol y Pallardó.

Després s' estrená una pessa quina opinió va á la secció corresponent.

L' Ajuntament d' aquesta ciutat ha prés l' acort de commemorar la bona resolució del assumpto de las murallas, fent encunyar unas medallas.

A n' aquest objecte s' obrirá un concurs entre 'ls artistes espanyols, quinas bases se publicarán á son degut temps.

Dilluns se verificá en lo teatro de Novetats l' estreno de *Llás que no lliga*, quina ressenya va en lo lloch corresponent. En lo próxim número nos ocuparem de *La pubilla de Caiwás*, de D. Francisco X. Godo, quin estreno s' anunciá en lo mateix teatro pera la nit del dijous.

Presumiam que 'l pensament del Concurs Perenne seria ben rebut, pero no ab l' extraordinari entusiasme que 'ns demostran las numerosas felicitacions rebudas, lo qual es lo millor premi que á nostres treballs pot concedirse.

En lo número vinent deu comensar la publicació de la dita Nota d' actualitat, de modo que tal com se desprén de la Base 9, desde dimars passat fins á las dotze de la nit del próxim dimars, es ocasió indicada pera l' envió.

Es objecte de grans ovacions en lo teatro Familiar de Sans la companyia del senyor Panadés de la que 'n forma part donya Virginia Pérez. Aquesta celebrada actriu, junt ab lo senyor Panadés, diumenge passat forent objecte de grans aplausos en lo desempenyo de l' obra *Frou-Frou*.

A Madrid y ab la ópera *Lohengrin* ha obtingut un gran triomf lo tenor catalá Viñas, deixeble del Conservatori del Liceo d' aquesta ciutat.

La premsa madrilenya califica á Viñas del millor dels tenors d' avuy dia.

Diumenge al vespre en la societat «Marqués de la Mina» se doná una representació del interessant drama *Lo full de paper*.

En la «Luz del Porvenir» s' anunciá una representació del celebrat *María Rosa*.

La companyia infantil que actúa en lo Circo Ecuestre, se veu favorescuda ab un plé extraordinari en cada funció. La vritat es que pocas vegadas hi haurá ocasió d' apreciar un mérit tal, tan individualment com en conjunt.

Las obras surten acabadas y no hi ha que citarne una ó altra sino todas las que posan en escena.

L' intel·ligent industrial D. Benet Escaler ha comensat, ab la publicació d' una allocució, una serie de treballs conduhits á reanimar la decaiguda festa del Carnaval á Barcelona.

Lo pensament es simpátiç, y donada la valiosa iniciativa que 'l senyor Escaler ha demostrat possehir en diferentas ocasións, esperansém un bon resultat.

S' ha publicat un curiós volúm de composicions literarias, recopiladas pel conegut escriptor D. Joseph Aladern, baix lo titol d' «Almanac Modernista», 1895, any primer.

Forman la important llista d' autors, notables literats quina sola enumeració seria lo millor elogi de aquest llibre.

Se ven al preu de dos rals en los kioscos y en aquesta Administració.

Escassa concurrència ha favorescut aquets últims días las funcions del teatro Principal. Es llástima que l' excelent companyia de D.ª María Tubau sufreixi més que cap altre l' explet d' espectacles que actualment ofereixen los teatros de Barcelona.

Pera dijous s' anunciá l' estreno de *La sonata XXVI*, original de D. Joaquím Riera Bertran.

Dissapte á la nit tingué lloch, tal com anunciarem, l' inauguració de la nova «Associació Popular Regionalista». La vetllada sigué molt agradable tan pel bon tó patriótiç de tots los treballs que 's llegiren, com per l' escullida y numerosa concurrència que omplía l' local.

Los Estatuts d' aquesta Societat han sigut presentats y aprobats en catalá, tal com ho foren en 15 de Janer de 1882 los del «Centre Catalá», presentats per l' inolvidable patrici Rossendo Arús y Arderiu.

Continua Rosell essent la nota d' atractiu del teatro Eldorado. Durant aquets días ha anat presentant son repertori antich ab molt aplauso, tant per ell com per sos companys que l' han secundat perfectament.

Próximament tindrà lloch l' estreno del tan anomenat *Tambor de granaderos*.

La «Unió Catalanista» celebrá dilluns passat en lo Saló de Vendás del carrer Portaferrixa, una brillant vetllada en honor del popular dibuixant Joseph Lluís Pellicer.

Hi prengué part l' «Orfeo Catalá», cantant ab l' afinació que te per costum bellíssimas composicions.

La sala estigué adornada, cubrint las parets genials dibuixos del celebrat dibuixant.

S' aplaudiren molt tots los treballs que 's llegiren, y especialment, las paraulas que 'l senyor Pellicer pronunciá, explicant la historia de las célebres oposicions.

Dimars de Carnaval, en lo teatro de San Carlos, de Lisboa, se representá la ópera *Il barbiere de Sevilla*, desempenyat exclusivament per senyoras.

L' ilustre dramaturg D. Angel Guimerá ha sigut nombrat president del Certamen literari que 's celebrará á Lleyda lo dia de la festa major.

Nostres habituals lectors tal volta haurán tingut ocasió de llegir en alguns diaris d' aquesta ciutat, que la comissió encarregada de organitzar la gran manifestació de agraïment que molts barcelonins efectuarán lo dia de la inauguració de la ja popular *Biblioteca Pública Arús*, ha escullit á nostra modesta Redacció pera donar notícies, sobre aquest punt encaminadas, á totes quantas entitats socials no hagin sigut convidadas per ignorar sa constitució, y desitjin concórrer al acte, com aixís mateix á las individualitats que no perteneixent á cap corporació vulgan també suscriure lo missatge de acceptació que al objecte se ha redactat y que trobarán de manifest.

Inútil es dir que havém acceptat ab gust l' encàrrech pera que tantas quantas personas nos honrin ab sa visita quedin complacudas en sos desitjos.

Apropósit de la gran manifestació á que 'ns referim, qu' está senyalada pera lo dia 24 del corrent, podem adelantar la nova de que hi pendrán part moltes societats corals de Barcelona, efectuant un cóncert al aire lliure.

Cul de sach

—...¿Creuria que 'n tot l' hivern no he anat al teatro?
 Lo fret m' acobardit... ¡Soch tant fredolich!
 —Donchs jo me n' hi fet molts tips.

—¿Sí?... ¿Y quinas funcions ha anat á veurer?

—Moltas, recordo entre ellas: *Un mal tanto, ¡La tunda!, Un bateig ó cops de punys, La cua de palla, La espurna, En Pólcora, L' infern á casa, Lo forn del rey, La rondalla del infern, Una dona á la brasa...*

—¡Oh, carau, carau... si jo hagués sapigut abont feyan comedias aixís... tan... calentas!

Correspondencia

Elias Margenat: no es del estil propi d' aquest periódich. — Ramon Recasens: veurem en altre. — Amadeo Rubier: no va, pero hi denota disposició. — M. Jover y Queralt: veurem d' arreglarho, pero no hi tenim obligació. — Joseph Roig y Cordomí: van bé. — Sisquet del full: anirà. — Miquel A. Sabater: algo corretgit veurem de publicarlo. — Lluís de Martorell, J. Conangla Fontanilles y Andreu Bons: gracias per la mostra d' afecte. — P. Catalá: anirán. — Joan Ribas Carreras: també. — Martí Morera: sols una d' ellas. — Dolores Pujadas: se rebrán ab molt gust y anirán si s' ho mereixen. — M. Calsals Turg: ficsis bé ab las bases. — Joseph Bocingla: no comvé estendrer tant, en tot cas ben cóncis. — Bartomeuet de Gracia: algun.

Lo demés no marxa be.

Als senyors que han enviat al Concurs Perenne, creguts de que la Nota d' actualitat devía comensar en aquest número, se 'ls fa avinent ficsin s' atenció en la base 9.

De tots modos tot lo rebut quedarà comprés en lo fallo del número vinent.

LOS CÓMICHS D' ANTANY

«Cap á un altre poble»

AVÍS IMPORTANT

En l' Administració d' aquest periódich se recullen firmas pera 'l mensatge d' agraïment ab motiu de la fundació de la **Biblioteca Pública Arús**.

Enigmas

Endevinalla

Tinch una má y no soch manca
 sens ser bola soch rodona
 tinch la pell vermella ó blanca
 y no soch bestia ni persona.

EMILI VERMELL

Tarjeta

ELENA ROM

D Á S

Formar ab aquesta direcció lo titul d' una comedia.
 ARMANDÓ DE DORDA.

Las solucions en lo próxim número

Solucions dels insertats en lo número 161

XARADA.—I-si-do-ro.

GEROGLÍFICH.—Als teatros fan comedias.

AVÍS.—Tots los senyors que vulguin enquadrar qualsevol de las obras publicadas en lo folletí poden passar á verificar lo cambi baix las condicions de costum.

Tipografia «La Académica», Ronda de la Universitat, 6